

Marafkó László

KUKKOLÓ

(Részlet egy kisregényből)

„Willendorfi” elvált asszony volt, s évek óta a szerkesztés valamennyi vállalkozó kedvű férfia megkönyékezte volna, ám természetéhez illő nyugalommal hessentette el a legyeskedőket, úgy, hogy azért senki sem sértődött meg.

Kukkoló egy sör mellett várta.

- Egy szörpikét kérek - mondta az asszony, akinek Hedda volt a becsületes neve. „Még a szörpöt is becézi, hát milyen gyengéd lehet az ágyban” - érzékenyült el Kukkoló.

- Szóval, a tüntetése óta többen maga ellen szövetkeztek - mondta, lehuppanva a padra. - Szerintem a helye kellene, hiszen mindenki tudja, további leépítések lesznek. Így a magáé is jól jönne. És most, hogy kompromittálta magát...

- Ennyi, Dorfika?

- Tessék?

- Willendorfika.

- Soroksári vagyok.

- Soroksári Vénusz.

- Nagy kujon maga! - felhajtotta a szörpikét, hónalja felől dezodor és izgató asszonyi illatok libbentek. Kukkoló képzeletben a dagadó idomok közé fúrta a fejét.

- Rosszul van? - kérdezte Hedda Kukkoló behúnyt szemét látva.

- Nem, csak az járt a fejemben, milyen szívesen kicsaponganék magával, de hát ha csak „szörpikét” iszik, akkor nehéz lesz.

- Meghívhatom egy kis házi kisüstire. Vidékről kaptam. Itt lakom nem messze, a lakótelepen.

Kukkoló harsonákat hallott, hogy csengett a füle. A fészek emlékét (volt valaha?) vérhullámok sodorták el.

Alefüggönyözött lakásban kellemes hűvös volt, az asszony térült-fordult, egy tálcán hamarosan ott páráltott egy címke nélküli üveg.

- Ne kísértse a sorsot, Dorfika, mert magam is megbánom.

- Te csak ne bánj semmit, te kis vacak - azzal Willendorfi beborította az eget. Kukkoló első felindulásában arra gondolt, csak úgy, egyszerűen felnyalábolja az asszonyt, és sutty, rá a díványra, ám eszébe jutott az egy hónappal korábbi lumbágó villámcsapása, így elbizonytalanodott, s inkább indirekt módszerhez folyamodott. Mintha keringőt lejtene, terelte az asszonyt a heverő felé.

- Pusztíts el! - hörögte.

- Te vacak - süvítette Willendorfi, miközben hátul szétpattintotta a melltartóját, amitől a léggömbök elszabadultak, eltaláltak Kukkoló arcát, s ő rögtön érezte, az elemek e tombolásában eleve csak vesztes lehet. Ráadásul fölötte szárnyalt egy női tenor (nem zenei tévedés, férfias hang, mely női testből áramlott ki), s e jelenség később lakógyűlések le nem zárható témájává prolongálódott. Savanyú képű szomszédok hangoskodással, mások nyugalmanak megzavarásával vádolták a tulajdonosát. A habokból kiszálló Vénusz alatt úgy nyekergett a kanapé, mint egy kenetlen szekér.

Ébert Tibor

HORIZONTOK

valami parttalanság

ragadott el engem

a szorongások horizontjaival

két látóhatár három látóhatár

négy öt

micsoda rétegződések

talán egymásra torlódnának

de ez a szűkülés kitágulás

a dimenziók lehetőségében

még saját arányait formázza

pontokat görbületeket

vonalakat síkokat

és hangtalan kiáltások

egyeneseit

a némaság vetületének

osztódásain a jelenvalóság

lassan jelzi irányát

a menedéket a rejtélyt

merre hova ?

önmagam szétterülő tudattalanságának

elomló alkonyán keresztül

hamusodó alagutak egymásba

illeszkedő ingoványra

a látó vakság

piramisparancs

a létezés (?)

átdereng

mint áttetsző kövületek

az egymáshoz tartozás

egymásba illeszkedés

kezek

markolás

csúszómászás tuszkolás

kapalózás tülekedés

küldetés ígéret

mennyi értelem kerget még

saját nyomain bicebócán

könyörületet kínálva

kapaszkodom kapaszkodnék

az áldozatra

belegyömöszölődve hengerekbe

hol a tudat árvult eszméletén

elkorcsosul magasztosan

valami parttalanság

ragadott el engem

a szorongások horizontjaival

(mutatóujjammal átszakítva

az anyagtalán anyagot

tótágasan énekelem

ellobogó dicsőségem)

Utassy József POGÁNY IMA

Hiszek én! - csak nem Istenben.
Lepke pillám meg se rebben.

Minden porcikám pogány már,
az öröm is, ahogy átjár.

Pogány öklömön a sólyom,
szájam szegletén a mosolyom.

Sebnek elég, amit ütött
rajtam a nap, amíg süttött.

Órák lassan eloldalog.
Minden percbe: belehalok.

FORTÉLY

Mert ősebb ám a játék, mint a munka!
Már az összejtnek is humora van.
Gondolatok a tiztonnás mamutra,
amint a fortély vermébe zuhan.

Péntek Imre BEÖLTÖZTETNI

Beöltöztetni a világosságot
valami cifra, szép ruhába -
megteheted, hibátlan álnok,
a kék levegő sarkig kitérve.

Neked ez sem - telhetetlen -
elég, drámonc, kutyállani!
Nyílnak akácvirágsebekkel
április párás ablakai.

Gólyahírben ácsorog - rétfi! -.
fűszálakon ring csöpp köpése,
zöld surranású gyík becézi,
fecske-villámok cikkanak érte.

Füzek hurráznak, kiönt a part. -
lépked a szikrás tocsogókon
- mi? - egy szellő, egy megzavart,
világok vizét felnyaló szomj!

Kukkolóval madarat lehetett volna fogatni, ha nem
kérezte volna, hogy szárnyaszegett madár: Willendorfi
alatt a végén már verdesni sem tudott.

Aztán elindult a buszmegálló felé. Azelőtt alig járt ebben a
kerületben, percek teltek el, míg rájött, a legközelebbi megál-
ló az ellenkező irányban van. Megfordult, ám néhány lépés
után elébe állt egy kövérkés fiatalember.

- Bocsánat uram, de ha már így esett, engedje meg, hogy
bemutakozzam. Dr. Szalóki, fedőnevem Doki, második számú
követési alosztály, B/2.

- Tessék? - meredt rá Kukkoló.

- Mondom, ha már így esett, nem játszhatunk zsákbamac-
kát.

- No, jó, mennyi kellene magának?

- De kérem, csak nem képzeli...

- Afene, de kéretős. Munkanélküli ugye, és betelt a pohár.
Az önértetet nehéz feladni, de kellene pár száz forint, hát ki-
nézte az én jámbor képemet...

- Azt hiszem, alapvetően félreérti a helyzetet.

- Maga buzi?

A kövérkés ifjú elpirult.

- De uram! Én tisztességes, akarom mondani, tiszt vagyok.
A nemzetbiztonságiaknál.

- Micsoda?

- Ahogy mondom. De elköttem az alapvető követési hi-
bát. Amikor az imént ön hirtelen megfordult, s szembetalákoz-
tunk - második számú főszabály „C” alpontja -, akkor én le-
buktam. Mert ön látta az arcomat, tehát legközelebb már nem
mehettem volna ön után. Ezt a helyzetet én rövidre zártam ez-
zel a beszélgetéssel. Ezt tiltja a szabályzat, de az új szituációt
új módon kell megoldani, ezt tanították nekünk. Csakhogy ez
akkor válik be, ha ön korrekt lesz, s nem tesz panaszt ellenem.
Mert akkor az én próbaidős alkalmazásomnak befelelgett.

- Mentem megőrülök, ha nem beszél világosabban.

- Uram, ön célszemély, én pedig a követője voltam - ter-
mészetesen nem eszmei értelemben. Hát ez van.

- Követett? Mióta?

- Két hete.

„A zászlóbontás napja” - állapította meg Kukkoló. Még
pontosabban, dr. Strümpf jelentkezéséé.

- Na jó, akkor most bemegyünk a főnökéhez.

- Azt nem lehet. Egyrészt, mert ilyenkor „fedett lakásban”
tartózkodik, álnéven, másrészt pedig a célszemélyt tilos össze-
ismertetni a Cég vezetőivel.

- Jó énnekem a hivatal postafiókjá is. Van mondanivalóm
a társaságnak.

- Uram, megismétlem az ajánlatomat. Én a lehető legár-
tatlanabb jelentéseket küldöm önről, cserébe ön nem leplez le
engem ezért a malőrért, s akár évekig élhetünk, hogy úgy
mondjam, édes kettesben.

- Édes kettesben? Na, édesketteske, figyeljen! Most fog egy
taxit, elvisz a lakásomra, addig kitalálom, mit tehetek magá-
ért.

- Felesleges a taxi, itt áll a szolgálati követő gépkocsi, idei
évjáratú automata sebváltós Spedra.

- Spectra? Olyan is van? Akkor követem.

Megtisztel, uram.

Asarkon beszálltak egy metálszürke kocsiba. Doki második indítása sikeres volt, s bár a dísztárcsa kissé nekiütődött a járdaszegélynek és behorpadt, minden simán ment.

- Mondja, maga mit csinált, mielőtt a Céghez került?
- Vállalati jogász voltam a Figuráns- és Mérésügyi Hivatalban.

- És a váltás?
- Mindig vonzott az izgalom.
- Na, de csak úgy, az utcáról felment, és...
- Nem. Szakcikkeket írtam az Etalon című szakmai folyóiratunk közlekedési rovatába a követési távolság be nem tartásáról, erre figyelt fel a Cég egyik vezetője.

- Fú! - Kukkoló megtörölte a homlokát. - Egy biztos, ön már elmondhatja, nem élt hiába.

- Úgy gondolja? - az ifjú megint elpirult.
- Úgy - mondta Kukkoló. - Megérkeztünk.
- De ön nem itt lakik.
- Ez ellenőrzés volt. Hogy tudja-e.
Az ifjú önérzetesen kihúzta magát.

- Most bemegyek a fedőkocsmámba - mondta Kukkoló.
Olyan is van?
- Természetesen. Fedőitalt szolgálnak ki, fedőpénzért. Ami egy ötvenesbe kerül, nekünk huszonötért adják.

- De kár, hogy vezetek. Kipróbáltam volna.
- Majd legközelebb. És jelszó is van: kábéef.
- Kábé...?
- Kábéef. Mint k, b, f.
- Az mit jelent?
- Titok. Ennyit sem szabadott volna elárulnom.
- Szóval kábéef. Hát viszlát.
- Aviszon...
- Kábéef - és hunyorított.

Kukkoló felfelé meresztette a hüvelykujját: bravó. Fog ez menni.

Afelesége úgy nézett Kukkolóra, mintha a Fészekrabló lépett volna be.

- Mi jelent meg rólad az Esti Újságban? A lányod ezzel jött haza.

Az asszony lobogtatta a lapot. Fényképes interjú dr. Strümpffel, a Népfia Párt elnökével, aki büszkén mondja: „Személyes védencem, s pártom jelképembere az a férfi, aki vállalja a civil kurázsit. Nem a régít akarja ő vissza. Arra hívja fel a figyelmet, hogy nem a lejáratott jelképek itt a legfontosabbak ma, hanem az, hogyan él a nép.”

- Micsoda?
- Ezt kérdezem én is. Elment a józan eszed? Milyen pártnak vagy te a jelképembere?
- Nem is tudtam erről a pártról.
- Te, aki akkor is párton kívüli voltál, amikor ez nem volt könnyű?

- Hát bizony nem könnyű a permanens hősiesség.
- Most azonnal felhívod a lapot, és helyeslést kérsz.
- Helyesbítést.
- Mindegy. A lényeg, hogy a neved tiszta maradjon. Nem volt elég az a kivonulás?

André András

PAKLI

Szepesi Attilának

Dzsungelszag. Zsoltár. Mézpihe.
Ugrásra kész, de tűr a kert.

Meghimbált árnyék. Sziklahúr.
Dáliacsengő. Hitleráj.

Süllyedő szószék. Kobragöz.
Perpétum móbile. Holszezon.

Tetőtől talpig! Félmosoly.
Vaddisznó-basszus. Szűrtselyem.

Ibolyás dallam. Nyaktiló.
Vájtfülü látnok. Vakablak.

Ikracsönd. Méhkas. Rézmocsár.
Viaszban érő szikralomb.

Bagolyszem. Forrpont. Holdsikoly.
Hamu és málna. *Színre szín.*

Ács Jenő

**SZIRÉNÁK
SZÜLETNEK A
SZÍVBEN**

A menyecske-szemű csillag fennen lobog; tétova-zászló-hajával kisöpri történelmét a szemnek; új emberek! ragyogtok, mint a folyó, a tenger.

A megszerzett gyászt betűzi a friss szem; az évszakok órája csörömpöl, akár a közúzta, felhőtlen ünnepi ablak; megtalálták az idegen utat.

Keserű növény-hálószobában az ágy, pohár-citerán játszik az új asszony; a tányérban setét szőlő zizeg, s szirénák születnek a szívbén.

Tomkiss Tamás KICSAPÓDIK

Nyílik az ajtó.

Itt érdemes kivárni

gondolkodni egy percet

nem keli rohanni annyira

mert esetleg fejjel magamnak

rontanék

a televízióban azért

van valami jó is

csak mór nem működik

de így is lehet benne nézni

magamat

Kezdődik a film bátran zúzzák az öklök

az arcokat egy nevető nyilatkozat a fe

lbolydult tömegben néhány vágás az ajt

ó kinyílik mögötte a tenger rajta híd

fölötte helikopteren szórják a végtelen

n csalfán is érdekes kérdések sorát ko

molyzene is szól néhány utólag értékes

sé vált vélemény senkiktől majd egy te

remben sörök közt megvető poénok minde

nttudó kacsintós innen ezerféle utazás

mégiscsak van hely tágassá tette a ter

et a veríték

Hosszan veri a csatornát

a nem hívott eső

a kihűlt szobában

bámulom fekete tintámat

és nem értem hogy Kosztolányi

miért akart színeset

Kikapcsoltam

az ajtó lehet

nyitva is

Balogh Robert BARNA CUKOR

Gombrowicz Witoldnak

(„Mészhéjban görbe vona!
saját nyálán csúszik a nyelv

megindul lassan a cukrosodás
ahogy csomagolom az üzenetet

fészekből kiröppenő igenevek
belegyűrve kézírás nyelvezete”)

- De Cicabogár, még a megszállók is kivonultak, mi az enyém ahhoz képest.

- A lányodra már mutogatnak az iskolatársai. „Annak az apja a kivonulás.”

- Épp ez az újság cikk a legjobb védőeszköz.

- Mi ellen?

- A világ ellen.

- Neked valami bajod van.

- De dr. Strümpf az ügyvédem, s ez maga a megnyugvás. Mivel nem tudok fizetni, ezzel törlesztem a számlát.

- Azzal, hogy hírbe hoz?

- Hogy felépíti az image-omat, s ezáltal védetté tesz.

- Hát ez szintiszta örület.

- Csak ez, Cicabogárkám, csak ez? És az egész?

*

Kukkoló épp a kedvenc kocsmájába tért be egy kisfröccs re (nagyfröccsre, de az antialkoholista hangulat miatt kifelé kisfröccsöt képviselt volna, természetesen, ha lelepleződik, mondjuk a munkahelyi kollektíva egy tagja által), amikor a pult mellől odalépett egy szakadt alak:

- Apuskám, nem fizetsz egyet?

A közvetlen hangban volt valami kedvesen visszataszító. Kukkoló évek óta figyelte a kéregetési (v.ö.: lejmolási) szokások változását. Valaha a koldus mintegy passzív rezisztenciába mélyedt, nyilván a hatósági közegtől is félve. (Tilos a kéregetés, itt a szocializmus épül stb.), de az új idők új kéregetői nagyfokú aktivitást tanúsítanak: némelyik az egész családjával mozgásban van, a gyerekek levakarhatatlanul nyújtogatják tenyerüket, bökődik a járóelőket, az idősebbje kántáló hangon mondja a magáét. Voltak határozott egyéniségek is, főleg a pályaudvarok környékén, nyilván a vidékről érkezett, a fővárosban tétova idegenekre számítva.

- Mit iszol? - kérdezte hát engedékenyen a szakadttól, amikor annak felragyogott a szeme:

- Hát nem ismer fel? Nagyszerű! Sikerült! Sikerült!

Az örvendezésre a fél kocsmá feléjük fordult, olyan pillantással, amely közel sem nevezhető az emberi jóság melegét sugárzóknak.

A hangtól löreizű lett a délután. Dr. Szalóki, azaz Doki egy mozdulattal letépte csapzott parókáját és megtörölte izzadt homlokát.

- Tulajdonképpen kipróbálhatnám én is a fedőitalt.

- Micsodát?

- Hát amit a múltkor ajánlott.

Kukkolónak csak homályosan derengett valami a zavaros és fészekbeli perpatvarba torkolló napról. De ha akarja, legyen. Odaszólt a csaposnak:

- Egy öblítőt, kísérő nélkül!

A csapos jelentőségteljes pillantást vetett a lázas állapotban toporgó Dokira. Aztán maga hozta ki a kupicát, amire már a vendégek is felfigyeltek. Ilyen kiszolgálást csak a különleges vendég meg az adóellenőr szokott kapni.

Kukkoló csak a szemével intett, le vele. Doki megemelte a poharat, és zutty. Fejét előre vágta mint a kukacra koncentráció öreg tyúk, majd egyik lábáról a másikra tette súlypontját,

mintha úszás után ki akarná rázni a füléből a vizet. A szokatlan mozgás a sokat próbált üres és cserzett arcokra az őszinte érdeklődés emberi vonásait csalta.

- Valami vaj van, apuskám? - kérdezte Kukkoló a leggyengédebben.

Doki rázta a fejét, potyogtak a könnyei.

- Csak gyakorlás kérdése. De most mondjam a jelszót? - Ez volt az első ép mondata.

- Milyen jelszót? - húzta fel a szemöldökét Kukkoló.

- Hát valamilyen betűk...

- Csak azt ne, ha jót akar - és Kukkoló felmérte a mellette álló rakodó izomzatát. - Esetleg még egyet?

- Nem, nem. Majd holnap.

- Minden rendben? Image? Követés? Miegymás?

- Nem is ön az igazi célpont. Hanem dr. Strümpf.

- Ezt én az első pillanattól tudom.

- Én is inkább szeretetből követem önt. Mondhatnám, a példaképe.

- Nofene. Erre kellene még egyet...

- Egye fene.

Kukkoló intett a csaposnak. Már is ott volt a két kupica.

- De én egy kis szódát is kérek - mondta üveges szemmel Doki.

- Meglesz, uram.

Doki előbb alapozott egy kis szódával, aztán az ily módon már síkossá vált pályára bedöntötte. Hörgésszerű hang hagyta el a torkát, de most a koreográfia elmaradt.

- Szóval, az idólnál hagytuk abba...

- Ja, igen. Szóval, ön voltaképpen a rejtőzés nagymestere. Élt észrevétlen évtizedekig, aztán hirtelen a dolgok közepébe... És senki sem tudja, miért. Hogy mire megy ki a dolog.

Kukkoló úgy érezte, mintha a szívéből beszéltek volna. A fiú fejlődőképes. Bízni kell a követőkben, ez a lényeg.

- Na, mi van apám? Mit kagylózol? - Doki a dagadó izmú, magába süppedt fickóhoz beszélt, aki a falat bámulta.

- Ne, ezt nem kéne - Kukkoló aggódva toltá volna minél távolabb Dokit, de az hajthatatlan volt.

- Szólj, ha valamit akarsz. Nem kell itt sumákolni.

Erre már a fickó is megfordult. Először Kukkolót mérte végig, de az lesütötte a szemét, ám Doki kihúzta magát.

- Hozám szóltál? - kérdezte a fickó.

A csaposnak volt érzéke a fronthatáshoz, kijött és elkezdte kettejük közt törölgetni a pultot úgy, hogy előbb egy korsóval letett a drótkötélizmú elé, Dokinak meg félhangosan azt mondta:

- Na, most kellene meginni egy gyenge söröcskét, aztán séta.

- Mit mond ez? - kérdezte Doki Kukkolótól, aki helybenhagyólag bólintott:

- A házi orvos is ezt tanácsolná.

Az izomkötegelő valószínűleg ápolónak nézte Kukkolót, mert empatikusan csak annyit mondott:

- Te öreg, a beteged ma nem vette be a gyógyszerét.

- Ez hülyének néz, de ez hülyének néz - kezdett hisztizni Doki és félre akarta tolni Kukkolót, ám az átkarolta:

- Ne kezd megint, mert a főorvos úr lekötöztet. És akkor nem lesz mogyorós csoki.

Balogh Robert

RENDELET

mézbe gyúrni minden angyalt
lerázni őket vad körtefákról

mártani mindet piros paprikába
bokájukra selyemszalag hurkot

cserszömörce füstre tenni őket
amíg kiszikkad szemükből az idő

amíg kipállik szájukból a zsoldárize
aszott bőrükből kihullik a toll

marad a fűrjtest múmiája
kék bőrű őrangyalárnyék

Kotász Zoltán

AGYONLÖVIK A KUTYÁKAT

agyonlövök a kutyákat
szájukon át revolverrel -
bőrük nem sérül a bunda hibátlan
terül ki napra száradáshoz

előfordul persze hogy a kutya -
bőr korábban (a kutyan) -
sérüléseket szenved
(marás harapás korbácshasználattól)

az ilyen bőroket rendszerint futni
hagyják a szakértők vagy ha mégis
golyó kerül a kutya agyába -
hiába nem ér az egész szinte semmit

Marafkó László

FÚGA

Szálkásan török az idő. Belémékelődik.

*

Nem hiányoztam a hatalmasságoknak és az utókornak. Ok sem nekem. Nulláról nem kezdek - ott végzem.

*

Életed elnyúlt búcsúzás. Meg nem ért megérkezés.

Bölcsességek kövei. S kősvatogon át az út.

Jelenlét: jeltelen lét.

Az ember gyanta a világfenyőn.

*

Bölcsességek - kitörölöm szememből a port.

Nem az én időm, az idő éneke mégis én vagyok.

*

Vállalom a gyávaságot, hogy felismerhetők legyenek a bátrak. "

Századok múltán szeméttelpeinken archeológusok szorgoskodnak.

*

A mikroszkóp alatt egyetlen sejtet elszippantó csövecské az égbolt nagyítóján át, mint roppant pipetta, elnyeli a Holdat.

A harmónia jobbá, a diszharmónia kétségbeesetté tesz.

*

Ráhangolódni a semmire.

Mindennapi mondatomat add meg nekem ma.

*

Az írásnélküliség klasszikusait ismerjük-e? Megvagyunk-e nélküünk? Ok nélküünk - igen.

Termőre fordult elmém nem veti újra - elveti az Úr.

- Mi? - nézett Doki Kukkolóra.

- Hát a mogyis csoki. Tudod.

Kukkoló a zsebéből papírpénzt markolt ki, letette a söntés-pultra és kifelé tuszkolta Dokit.

- Nehogy elrontsd a törzsvendégi híreket, már, te, te... - nem találta a helyes kifejezést. - Tudod, a követő észrevétlen marad, mint a nappali árnyék.

- Nappali árnyék - vihogott Doki. - Ez nem rossz. Ezt fel írom. Majd ha előadó leszek a rendőrákadémián, elsütöm.

A zsebében kezdett kotorászni.

- A frászt kell mindent felírni - bosszankodott Kukkoló. - Fejben, apuskám. Fejben, és most haza kellene menned.

- De azt te...ö... maga... nem tudhatod meg, hogy hol lakom.

- Nem baj, majd egyszer családostul.

- Tényleg, az jó lesz. Kézcsókom a nagyságos asszonynak.

- Átadom. Feltétlenül.

*

Kukkolót átjárta a fészekézés. Doki bukducsolva elindult a villamosmegálló felé. Időnként a levegőbe vágta az öklét, az asszonyok óvatosan kikerülték a járdán.

Kukkoló gyalog indult hazafelé. Dudorászott, köveket rugdosott, mélyen belenézett a szembejövő nők arcába.

Egy szűk kis utcán ment, amikor maga mögött, az egyik kapualjból gyors mozgást észlelt, valamit a fejére borítottak. „Te szemét”, erre határozottan emlékezett, utána rögtön földre vitte egy ütés, de még eszméletvesztés előtt hallott egy másik hangot, szinte szájarágó pedagógusi hangsúllyal: „A dolgozók ügyét nem sajátíthatja ki a te demagóg pártod. Érted? És pofa bel!”

Egy kukasor mellett éledezett, kutyapiszokban, hulladék közt. Nem tudta, mennyi ideig lehetett ott. Megpróbált feltápaszkodni, de az első kísérletnél visszaesett: mintha egy szárnyaszegett madár bukducsolta volna. Ez jó, se madár, se szárnya, de szegett, bizony. Amikor felállt, az utca végén felderengő fényből rájött, hogy hajnalodik. Taxi óvatkodott mellé, de Kukkoló hiába intett neki, állapota láttán a vezető elhajtott. Nyilván féltette azt ülészetet.

Félórát gyalogolt, mire egy korai villamosra felkapaszkodhatott.

Otthon a felesége rémülten fogadta:

- Már a rendőrséget akartuk értesíteni. Mi történt?

A fürdőszobába támogatta.

- Nem való nekem a politika.

- Nem megmondtam? Nem megmondtam? De te nem hallgatsz rám - sipította az asszony.

Reggel aztán telefoncsörgés ébresztette.

- Itt a Tegnap. Bősi beszéllek.

- Tessék?

- Itt a Tegnap szerkesztősége. A főszerkesztő-helyettes vagyok.

- Parancsoljon.

Nagyon örülnék, ha eljönne ma délután a szerkesztőségünk rendkívüli sajtóértekezletére. Az Ont ért tegnapi incidenssel kapcsolatos.

- Incidens?

- Önt megverték, nemdebár??

- És ha úgy volna?
- Hát hiszen ez az. Tudjuk, ki tette.
- Na és? Mi közük hozzá? Az én pofám bánja.
- De nem is kíváncsi a tettesre?
- Nem. Bár nagy szemét. Meg kell hagyni.
- De uram, ön buddhista?
- ?
- Vagy fakír?
- Nem. A görög-zsidó-keresztény földközi-tengeri kultúrkör tagja vagyok.
- Na, ne izéljen...
- Uram, nagyon örültem. A viszon.....
- A televízióban azért nézze meg.

Este Kukkoló borogatást tett a fejére, és odaült a készülék elé. A harmadik riport a Tegnap szerkesztőségét mutatta. Egy leterített asztalnál ott ült egy sísapkás alak, csak a szemének és a szájának vágta nyílást. Láthatóan zavarta a meleg kötött anyag, mert idegesen megnyalta a szája szélét; a reflektorfénytől keményen izzadt. Bőszült mellette, ő tette fel az első kérdéseket, aztán a meghívott újságírók következtek.

Amikor a sísapka megszólalt, Kukkoló elbődült:

- Ez nem lehet igaz! Már megint? Hát miért büntet az ég?

A sísapka alól egyértelműen a Doki hangja volt felismerhető. Elmondta, hogy az alkalmazója teljes titoktartást követel, ezért kénytelen így elmondani, amit tud. Tegnap éjszaka véletlenül tanúja volt, amint a Szalamandra közben három férfi közrefogta K.-t, akit korábban mint a Népfia párt szimbólumemberét ismert meg az újságokból. A támadók egyikében határozatlan felismerte a Népfia párt főtitkárhelyettesét.

- Honnan ismeri a főtitkárhelyettesét?
- Bármelyik tévénező ismeri.
- És a sötétben? - kérdezte egy keresztbe tett lábú újságíró, akinek combközépig felcsúszott a szoknyája. - Hiszen sötétben minden párt tisztségviselője egyforma.

A sísapka hosszú másodpercekig nyaldosta a szája szélét, de nem a combközép miatt.

- Csak nem szolgálati titok? - szállt rá az újságírónő.
- A, dehogy. Véletlenül láttam fényben is.
- Hol?
- A főútvonalon.
- Tehát ön követte?
- Elöttem ment.

A kérdező kikapcsolta a diktafonját.

Rögtön a tudósítás után a híradó riportere megkérdezte dr. Strümpföt, hogy lehetséges mindez.

- Aljas rágalom és teljesen logikátlan is. Csak nem képzeled a Tisztelt Testület szemérmes tagja, hogy a párt által mondhatni felfedezett személyiséget a saját pártom vezető tisztségviselője bántalmazza? Vagy ha igen, kérjük a bizonyítékokat. Ám akármilyen lesz, rágal-

mazási pert indítunk. Mi tudjuk, ki és mi áll ezek mögött a lejárató akciók mögött, s nagy meglepetés éri még ezeket az urakat.

*

Másnap Kukkolót a munkahelyi asztalán egy kis cédula várta: „Menjen be a munkaügyre, Willi”.

Na, még ez hiányzott.

Leballagott egy emeletnyit, beköszönt. Egy előtte ismeretlen fiatal nő ült a kartotékok előtt, a Szfinxnek hozzá képest extázisban égő arca volt.

Kukkoló bemutatkozott, mire a nő az előtte álló adagból egykedvű mozdulattal egy zárt, megcímzett borítékot adott át.

Kukkoló feltépte, s első olvasatra nem is értette, pedig feketén-fehéren az állt benne, hogy munkaviszonyát - a vállalatnál bekövetkezett helyzet miatt - kölcsönös megegyezéssel felbontják.

- Huszonöt év itt eltöltött idő után, csak így, ukmukfukk.

- Tessék? - nézett a nő.

- Mondom, csak így? Kézfogás nélkül?

A nő zavartan felállt.

- Nem magától. Attól a szemét Herpesztől.

- Az igazgató úr házon kívül van.

- Majd én megmutatom neki, hol lesz, ha elem kerül. Ne féljen.

Kukkoló lement az igazgatósági emeletre. Egy barna párnázott ajtó előtt megállt, teleszívta a tüdejét, aztán kopogtatás nélkül benyitott.

A titkárnő rémülten megdermedt, a körmét reszelte.

- Ő bent van?

- Nem, azazhoggy...

- Köszönöm, nekem ennyi is elég - azzal Kukkoló áthatolt a szobán, és benyitott.

Herpesz kezében a telefon mintha fertőzést kapott volna, húsz centire eltávolodott az arcától, tekintetében a segélykérés és a valamikori kollegialitás nem oldódó elegye.

- Na, nem kell mindjárt...

- Mit nem kell? Mondd csak, mit nem kell? - Kukkoló rátámaszkodott a behemót íróasztalra. - Én csak a kézfogásért jöttem. A búcsúkézfogásért. Meg a törzsgárda-felszerelésemet akarom leadni, továbbá...

Herpesz rémülten hátragördült a kerekesszékében.

- Jól van, nem kell mindjárt...

- Dehogynem kell, dehogynem kell! Például felmondás kell, mégpedig ti mondtok fel, s akkor nekem jár négy hónap felmondási pénz. Értve vagyok? Aztán kell egy gazdasági nyilatkozat.

- Micsoda?

- Mondom - és artikulált - gazdasági nyilatkozat. Én, Herpesz Ernő, született Kratochwill Mimi, genetikailag aljas féreg, stb., stb. Ahogy ezt már illik.

- Ez már túlzás. Azt hiszed, mert egymás mellett áll az asztalunk, neked már mindent lehet?

- Nekem mindent lehet. Érted? Mindent. - Kukkoló egészen behajolt az arcába.

- És miért?

- Azért - Kukkoló szeme kitágult, egyenként hangsúlyozott minden szót - mert a visszértágulat megelőzésére gumiharisnyát kell hordani, továbbá mert Borneó és Celebesz magyar volt és magyar lesz.

Herpesz elvigorodott volna, de Kukkoló felkapta a papírvágókést és belevágta egy jegyzetömbbe. Majd egy láthatatlan pihét lesöpörve magáról, elegáns léptekkel kísért.

- Legközelebb virágot hozok - mondta a megrökönyödött titkárnőnek. - Az ugyanis magának munkakörileg jár.

Lement a szerkesztésbe. Willendorfi messziről kérdőleg intett, Kukkoló csak legyintett, bagatell. Telefonált dr. Strümpfnek.

- Offenzíva, ügyvédkém, offenzíva. Követve vagyok. Itt a Népfia Párt mutatványos embere. Akit most rúgtak ki az állásából.

Többen felkapták a fejüket.

- Most mutasd meg, elnököm, mit tudsz. Amikor a nyomásgyakorlás leglejártottabb módszerével élnék ellenem. Mert nem tetszik nekik a pártod eszmeisége.

- Biztos vagy benne, kedves barátom? Mármost, hogy azért válnak meg tőled? - Dr. Strümpf köszöri a torkát.

- Hohó, elnököm, elvesztette a józan politikai ítélőképességét? Hát nem látja a dolgok összefüggését? Nekem kell alapfokú tanfolyamot tartanom? Ekkorát nem csalódhatom...

- Mikor hagyunk téged cserben? Mikor hagyjuk cserben a híveinket?

- Annak csak az ég a megmondhatója.

- Sajtóértekezlet. Nyilatkozat. A teljes készletet bevetjük - vált lendületesebbé dr. Strümpf.

- Mondhatjuk, a teljes zenekari arzenált?

- Ha akarod?

- A teljes harci ménkészletet?

-Mit?

- A kulisszatitkok egész palettáját?

- Mi bajod van?

- Semmi. Felhát a győzelemre, utánam pajkos ifjúság.

- Mi van? - kiáltott a telefonba dr. Strümpf.

- Semmi. Ezt vártam tőled, te vén politikai

Kotnyek István · Úton

kecske. - De ezt már a letett telefonnak mondta. - Megtanulja a Szörcsögő Búvárszivattyú Művek egyemberkénti kollektívája, hogy milyen fából faragtak. Helyesbíték, milyen fából faragták Kukkolót. Lesz még itt emléktáblája szerénységemnek, rögtön jobbra, az igazgatósági épület falán, amelyet minden tavasszal az ifjúság képviselői fognak megkoszorúzni, miközben az idősebbek lassan, ünnepélyesen könnyeznek. Akár a könnyezőgombák. S a hátsó sorban, tolószékben ott fog magányosan, megvetetten ülni Herpesz, de nem fogják előreengedni, az első sorba, hogy odategye szerény virágcsokrát a koszorúhalom aljába. Még az is megtörténhet, hogy a jövő nemzedék képviselői leköpdösik, ha egy jókötésű szerelő meg nem akadályozza. Na, ennyi mára elég - mondta a megrökönyödött szerkesztésnek. Willendorfi zavartan megigazította a melltartóját.

- Pá, aranyosaim. Willő kedves - vetette oda a terebélyes hölgynek -, délután diktálnék magácskának. - Azzal kifordult az ajtón.

Kint a verőfényes utcán, anélkül, hogy megfordult volna, Kukkoló hátraszólt:

- Hű árnyékom, mi a lőtüdőt akarsz?

Doki indignálódva lépett ki az újságosbódé mögül.

- Fegyelmet kaptam.

- Miattam?

- Igen. Nem kellett volna a sajtóértekezlet.

- Nem én kértem.

- Nem tudom megtagadni a nekem kedves embereket.

- És most? Mit tehetek érted?

- Hadd lehessen a nyomodban.

- Rendben. Csak ne feltűnően, mert még elriasztod a rossz embereket. Apropos, miért nem avatkoztál bele, amikor rugdostak.

- Tiltja a szolgálati szabályzat. A legkisebb feltűnés nélkül kell végeznünk a munkát.

- Ennek meg is feleltél. Mások hibásak, hogy nem tartották tiszteletben a diszkréciót.

- Neked mindent megbocsátok sóhajtott Doki. - Még a sértést is. - Mire is jutnék nélküled! - és Kukkoló jelezte az irányt, merre mennek. - Sárjánál már nem indulok el, nehogy pirosba érkezz. Rendben? Bár egy őrangyal repülni is szokott.